

Република Србија
УПРАВНИ СУД
15 У 9647/12 (2008)
17.01.2013. године
Београд

Управни суд, у већу састављеном од судија: Обрада Андрића, председника већа, Јасминке Вукашиновић и Душице Маринковић, чланова већа, са судским саветником мр Весном Чогурић, записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца Друштва за телекомуникације "АА", ДОО из ..., ..., које заступа адвокатска канцеларија Милошевић из Београда, Проте Матеје 24, против тужене Републике Србије, Републичке агенције за телекомуникације из Београда, Вишњићева 8, у извршењу пресуде Врховног касационог суда Узп 31/11 од 25.05.2012. године, због недоношења решења у предмету добијања дозвола за емитовање радио станице, у нејавној седници већа одржаној 17.01.2013. године, донео је

РЕШЕЊЕ

Тужба **СЕ ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Управни суд је решењем 15 У 2955/10 (2008) од 03.12.2010. године, одбацио тужбу тужиоца поднету Врховном суду Србије 12.03.2008. године, под пословним бројем У 1684/08, са допуном исте од 02.09.2009. године, уступљену Управном суду 01.01.2010. године, на основу члана 89. и 90. став 1. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 116/08 и 104/09) и члана 77. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09). Тужба је поднета против тужене Републичке агенције за телекомуникације из Београда, због недоношења решења по захтеву тужиоца за добијање дозволе за емитовање радио станице, а одбачена је као неуредна, са образложењем да тужилац по налогу Управног суда 15 У 2955/10 од 28.10.2010. године, није доставио доказе о испуњености услова из члана 24. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр.

46/96), за подношење тужбе због ћутања администрације и није отклонио недостатке тужбе који су такви да спречавају рад суда, те је Управни суд тужбу одбацио применом одредбе члана 27. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), на основу члана 77. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09).

Поступајући по захтеву тужиоца за преиспитивање наведеног решења Управног суда 15 У 2955/10 (2008) од 03.12.2010. године, Врховни касациони суд је пресудом Узп 31/11 од 25.05.2012. године, захтев уважио, укинуо решење Управног суда 15 У 2955/10 (2008) од 03.12.2010. године и предмет вратио Управном суду на поновни поступак. Према образложењу ове пресуде, Врховни касациони суд налази да из разлога датих у образложењу решења Управног суда не произлази правилност закључка Управног суда да тужба садржи такве недостатке који спречавају рад суда по истој и да су испуњени услови за одбацивање тужбе као неуредне, применом члана 27. став 2. Закона о управним споровима, на који се Управни суд позива. Ово посебно са разлога што Врховни касациони суд налази да је налог Управног суда из решења од 28.10.2010. године, којим је тужиоцу наложено да тужбу уреди тако што ће, између осталог, доставити доказе о поднетој жалби другостепеном органу и ургенције по жалби, дат супротно одредбама закона, као меродавног материјалног правног прописа који се примењује за одлучивање у предмету о управној ствари, имајући у виду да је решење о одбијању издавања дозволе за рад радио станице коначно, према члану 23. став 3. Закона о телекомуникацијама ("Службени гласник РС", бр. 44/03), који је био на снази у време подношења тужбе у управном спору. С тим у вези, у образложењу побијаног решења, Управни суд није навео које доказе тужилац није доставио по налогу суда, односно које недостатке тужбе, уз коју је такође приложио одређене доказе, није отклонио. Са изнетих разлога Врховни касациони суд налази да су побијаним решењем повређена правила поступка која су од утицаја на решење ствари, као и право тужиоца на образложену судску одлуку, па је на основу члана 55. став 3. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде и предмет вратио Управном суду који је дужан да расправи питања на која му је указано овом пресудом.

Поступајући по наведеној пресуди Врховног касационог суда, Управни суд је расправио питања на која му је указано овом пресудом и нашао да поднету тужбу треба одбацивати из следећих разлога:

Тужилац је у тужби поднетој 12.03.2008. године Врховном суду у Србије, заведеној под бројем У 1684/08, са допуном исте од 02.09.2009. године, навео да је поднео

захтев 15.11.2002. године Министарству саобраћаја и телекомуникација - допис број 878 од 15.11.2002.године (на допису датум 14.11.2002.године), а да је наведено Министарство дало мишљење бр. 345-05-2361/2002-04 од 26.12.2002.године, да дозволе за радио станице могу да се издају. Даље, да је после тога Министарство за капиталне инвестиције донело ново мишљење бр. 345-05-236-1/2002-04 од 24.05.2004. године, за рад истих базних станица, које представљају проширење постојеће Интернет мреже тужиоца и да су исте усклађене са Планом развоја радио веза Републике Србије, као и да је дописом од 25.02.2005. године тражена достава оригиналних уплатница за административне таксе, као доказ о уплати, о чему је тужилац дао одговор (допис број 943 од 06.05.2005. године), да је износ таксе погрешно обрачунат и доказ о уплати исте, у износу за који је тужилац сматрао да је исправан. Такође, да се након промена које су уследиле, тужилац обратио и туженој Републичкој агенцији за телекомуникације (РАТЕЛ), као надлежној за поступање у вези издавања дозвола за радио станице и доставу коначног обрачуна таксе, ради омогућавања уплате исте. Предложио је да суд тужбу уважи и наложи туженој да донесе решење, којим се издају дозволе за радио станице, за које су Министарство саобраћаја и телекомуникација мишљењем бр. 345-05-2361/2002-04 од 26.12.2002. године и Министарство за капиталне инвестиције мишљењем бр. 345-05-236-1/2002-04 од 24.05.2004. године, утврдили да су усклађене са Планом развоја радио веза Републике Србије, као и да могу да се издају дозволе за радио станице. У прилогу тужбе доставио је допис тужиоца број 878 од 14.11.2002. године упућен Министарству саобраћаја и телекомуникација, а предмет дописа је тражење мишљења о усклађености са планом развоја радио веза. Такође приложио је мишљење Министарства саобраћаја и телекомуникација број 345-05-2361/2002-04 од 26.12.2002. године, дато као одговор на овај допис, затим мишљење Министарства за капиталне инвестиције број 345-05-236-1/2002-04 од 24.05.2004. године, и претходно мишљење Савезног министарства саобраћаја и телекомуникација број 11/3-01-0023/2002-002 од 28.01.2002. године, допис Министарства за капиталне инвестиције број 345-06-01765/2004-13 од 25.02.2005. године, затим допис тужиоца број 943 од 06.05.2005. године са приложеном потврдом о извршеној уплати таксе, упућен Министарству за капиталне инвестиције, као и дописе тужиоца број 569/2 од 25.04.2006. године и број 362 од 21.02.2007. године, упућене Републичкој агенцији за телекомуникације. Сматра да су испуњени услови за подношење тужбе због ћутања администрације у складу са чланом 24. став 2. Закона о управним споровима и предлаже да суд тужбу уважи и наложи Републичкој агенцији за телекомуникације да донесе решење за које се издају дозволе за радио станице за које су

Министарство саобраћаја и телекомуникација мишљењем број 345-05-2361/2002-04 од 26.12.2002. године и Министарство за капиталне инвестиције мишљењем број 345-05-236-1/2002-04 од 24.05.2004. године утврдили да су усклађене са Планом развоја радио веза Републике Србије и да се дозволе за радио станице могу издати.

Управном суду су дана 01.01.2010. године, на основу члана 89. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", бр. 16/08 и 104/09) и члана 77. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), уступљени предмети Врховног суда Србије и окружних судова у којима до 31.12.2009. године није донета коначна одлука, а за које је надлежан Управни суд, сагласно члану 29. став 1. Закона о уређењу судова.

Решењем Управног суда 15 У 2955/10 (2008) од 28.10.2010. године, наложено је пуномоћнику тужиоца да у року од 15 дана од дана пријема решења, у смислу члана 25. и 24. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), уреди тужбу поднету због ћутања администрације, као и да достави доказ из Агенције за привредне регистре, да је давалац пуномоћја лице овлашћено за заступање тужиоца, са упозорењем пуномоћнику тужиоца да уколико не поступи по налогу из предметног решења у року од 15 дана од пријема истог, тужба ће бити одбачена.

Поступајући по налогу Управног суда из наведеног решења, тужилац се у поднеску од 17.11.2010. године изјаснио да је 15.11.2002. године предао захтев Министарству саобраћаја и телекомуникација за издавање мишљења да су радио станице и радио-релејни линкови који представљају проширење постојеће интернет мреже према Идејном пројекту тужиоца, приступна мрежа за интернет фазу II у градовима Србије које имају преко 20.000 становника, усклађени са Планом развоја веза Републике Србије, о чему је приложио одговарајућа позитивна мишљења надлежних институција (мишљења надлежних министарстава од 26.12.2002. године и 24.05.2004. године), те да је 31.01.2005. године лично поднео захтев Министарству за капиталне инвестиције, допис број 258, о коме тужени орган није одлучио у управном поступку, иако је у допису број 345-06-01765/2004-13 од 25.02.2005. године, тужени тражио да тужилац плати административну таксу за издавање дозвола за радио станице и у том допису навео "у вези са вашим захтевом", што даље доказује да је тужилац поднео захтев за издавање дозвола. С обзиром да је тужени првостепени орган против чијег акта није дозвољена жалба, а имајући у виду одредбе чл. 23. став 3. у вези са чл. 23. став 5. Закона о телекомуникацијама, као и одредбе члана 148. Закона о електронским

комуникацијама, који је ступио на снагу након подношења тужбе, те да је тужени постао надлежан за издавање дозвола, а тужба поднета тек 12.03.2008. године, када је несумњиво да тужени није издао дозволе ни у даљем року од 7 дана по поновљеном тражењу, сматра да су испуњени услови за подношење тужбе због ћутања управе, на основу члана 24. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" број 46/96). Уз поднесак је приложио допис број 258 од 31.01.2005. године, са молбом Министарству за капиталне инвестиције Републике Србије да код издавања дозволе узме у обзир смањење обима приступне мреже према редоследу наведеном у овом допису, на којем је у горњем десном углу написано "примљено 01.02.2005. године са потписом ...".

У поступку претходног испитивања поднете тужбе, Управни суд је нашао да исту треба одбацити, као неуредну.

Одредбом члана 6. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", бр. 46/96), који се у овом поступку примењује на основу члана 77. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), прописано је да се управни спор може водити само против управног акта, а управни акт, у смислу овог закона, јесте акт којим државни орган и предузеће или друга организација у вршењу јавних овлашћења решава о одређеном праву или обавези физичког лица или правног лица или друге странке у управној ствари.

Одредбом члана 24. истог закона, прописано је да ако другостепени орган није у року од 60 дана или у законом одређеном краћем року, донео решење по жалби странке против првостепеног решења, а не донесе га ни у даљем року од 7 дана по поновљеном тражењу, странка може покренути управни спор као да је жалба одбијена. На исти начин може поступити странка и кад по њеном захтеву није донео решење првостепени орган поводом чијег акта није дозвољена жалба, а што је случај у конкретној ствари, имајући у виду одредбе члана 69. и 71. Закона о системима веза ("Службени лист СФРЈ" 41/88...29/90, "Службени гласник РС" број 34/92...28/96), одредбе члана 23. Закона о телекомуникацијама ("Службени гласник РС" број 44/03...50/09), као и одредбе члана 22. Закона о електронским комуникацијама ("Службени гласник РС" број 44/10), што је Управни суд имао у виду у смислу примедби Врховног касационог суда.

Имајући у виду да тужилац уз тужбу поднету Врховном суду Србије дана 12.03.2008. године због ћутања администрације, није приложио захтев од 15.11.2002. године

за издавање дозволе за радио-станице, на који се у тужби позива, нити је такав захтев, са доказом о предаји тог захтева надлежном органу, приложио уз поднесак о уређењу тужбе, достављен Управном суду дана 17.11.2010. године, већ је приложио само захтев за издавање одређених мишљења раније надлежним Министарствима, са изнетим мишљењем поводом тих захтева, као и одређене поднеске који се односе на обрачун таксе, који не представља управни акт из члана 6. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да тужилац уз поднету тужбу и поднесак о уређењу тужбе није приложио доказе о испуњености услова за подношење тужбе због ћутања управе поводом поднетог захтева од 15.11.2002. године. Тужилац, по налажењу Управног суда, није испунио услове из цитиране одредбе закона ни за подношење тужбе због ћутања управе поводом приложеног поднеска број 569/2 од 25.04.2006. године, достављеног Републичкој агенцији за телекомуникације дана 28.04.2006. године, који је насловио као допуну дописа број 569 од 11.04.2006. године, и у коме је навео да доставља копију дописа број 920 од 26.04.2005. године који се односи на молбу за продужење почетка рада радио-станице упућену Министарству за капиталне инвестиције, јер уз овај допис није приложио копију дописа број 920 од 26.04.2005. године на који се позива, а приложени одговор Републичке агенције за телекомуникације на наведени допис тужиоца број 569/2 од 25.04.2006. године, односи се на захтев тужиоца у вези проблема са уплатом таксе за добијање дозволе за радио станице Министарству за капиталне инвестиције.

Тужилац, по оцени суда, није испунио услове из цитиране одредбе члана 24. Закона о управним споровима ни за подношење тужбе због ћутања управе поводом акта достављеног у допуни тужбе од 17.11.2010. године, односно фотокопије акта број 258 од 31.01.2005. године, који је означио као "фаза II, дозволе за радио станице, веза ваш број 345-06-01765/2004-13" упућен Министарству за капиталне инвестиције, Сектору за телекомуникације, а на коме је у горњем десном углу руком написано "примљено 01.02.2005. године са потписом ...". Наиме, Управни суд налази да ни достављањем овог поднеска тужилац није испунио услове за подношење тужбе због ћутања управе, прописане цитираном одредбом члана 24. Закона о управним споровима, јер се из садржине дописа број 258 од 31.01.2005. године, не може се закључити да овај допис представља било ургенцију за одлучивање по ранијем, конкретно означеном захтеву за издавање дозволе за рад, било посебан захтев за издавање ове дозволе, при чему, уколико би наведени допис представљао ургенцију надлежном органу за одлучивање по захтеву, тужилац није приложио доказе о предаји ове ургенције надлежном органу нити из текста исте произлази да се ради о посебном

поднеску којим тужилац од надлежног органа тражи доношење решења по захтеву у даљем року од 7 дана, након истека законом прописаног рока за одлучивање по поднетом захтеву.

Како тужилац ни уз тужбу поднету Врховном суду Србије 12.03.2008. године, ни уз поснесак о уређењу тужбе достављен Управном суду дана 17.11.2010. године, поступајући по налогу Управног суда 15 У. 2955/10 од 28.10.2010. године, није доставио суду доказе о испуњености услова за подношење тужбе због ћутања управе, прописане цитираном одредбом члана 24. Закона о управним споровима, Управни суд је, након расправљених питања на које је указано пресудом Врховног касационог суда Узп 31/11 од 25.05.2012. године, нашао да поднету тужбу треба одбацити као неуредну и одлучио као у диспозитиву решења применом одредбе члана 27. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр. 46/96), на основу члана 77. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09).

РЕШЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 17.01.2013. године, 15 У 9647/12 (2008)

Записничар
мр Весна Чогурић,с.р.

Председник већа-судија
Обрад Андрић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КЗ/МГ